

RAZGOVORI S BOGOM
jedan neobični dijalog

knjiga 1
Nil Donald Volš

Biblioteka
BUĐENJE

Naslov originala:
Conversations with God
an uncommon dialogue Book 1
Neale Donald Walsch

Copyright © 1995, by Neale Donald Walsch
Copyright © 2007, Za Srbiju ID Leo commerce, Beograd

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, prešampavati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

Ovo izdanje je omogućeno na osnovu ugovora sa G. P. PUTNAM'S SONS,
u sastavu PENGUIN PUTNAM INC.

Naziv knjige:
Razgovori s Bogom *jedan neobični dijalog* - knjiga 1
Nil Donald Volš

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Nenad Perišić

Lektor i korektor:
Marija Živković

Prelom i korice:
Ateneum, Beograd

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Generala Mihajla Nedeljkvića 65/2
011/227-2077
011/2166-712
011/2166-714
063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu

Štampa:
Beoknjiga – Beograd

Tiraž:
1000

ISBN: 978-86-83909-75-9

Nil Donald Volš

RAZGOVORI S BOGOM

jedan neobični dijalog

Knjiga 1

Leo commerce

Za
En M. Volš,
koja me je naučila ne samo da Bog postoji,
već je otvorila moj um ka čudesnoj istini
da je Bog najbolji prijatelj,
pobudila je u meni
čežnju i ljubav prema Bogu
i prema svemu što je dobro.
Mama je bila moj prvi susret sa anđelom.

I za
Aleksa M. Volša,
koji mi je stalno ponavljao:
„Nije to ništa”,
„Ne moraš da prihvatiš „ne” kao odgovor”,
„Sopstvenu sreću stvaraš sam”
i
„Ima više toga tamo odakle je to i došlo.”
Tata je bio
moje prvo iskustvo
u neustrašivosti.

Priznanja

Na početku, na kraju, i uvek, želim da odam priznanje izvoru svega što je u ovoj knjizi, svega što je život – i što je potiče od njega samog.

Zatim, želim da zahvalim mojim duhovnim učiteljima, uključujući svece i mudrace svih religija.

Jasno mi je da svako od nas može da sačini listu ljudi koji su dotakli naše živote na toliko posebnih načina i tako duboko da je nemoguće klasifikovati ih ili opisati – ljude koji su delili sa nama mudrost, rekli nam istinu, ispaštali naše greške i slabosti u svom bezgraničnom strpljenju i koji su bili sa nama celim putem, videći u nama najbolje što se moglo videti. Ljude koji su pomogli da rastemo, da nekako postanemo veći kroz prihvatanje, kao i kroz *odbijanje* da prihvate naše delove za koje su znali da nisu zapravo naš izbor. Ljudi koji su na taj način bili uz mene su moji roditelji, Samanta Gorski, Tera-Dženel Volš, Vejn Dejvis, Brajan Volš, Marta Rajt, pokojni Ben Vils Mlađi, Roland Čembers, Den Higs, Beri Karter II, Elen Mojer, En Blekvel, Don Densing Fri, Ed Keler, Lajman V. (Bil) Grizvold, Elizabet Kubler-Ross i dragi, dragi Teri Kol Vitaker.

Želim da uključim u ovu grupu i moje bivše partnerke koje neću imenovati, ali čiji su doprinosi mom životu duboki i značajni.

Moje srce ispunjava zahvalnost za darove koje sam primio od svih ovih divnih ljudi, ali posebno sam dirnut misleći na svoju suprugu Nensi Fleming Volš, saradnika i partnera, ženu izuzetne mudrosti, saosećanja i ljubavi, koja mi je pokazala da moje najuzvišenije misli o ljudskim odnosima ne moraju ostati fantazije, već da mogu postati ostvareni snovi.

I na kraju, želim da odam priznanje nekim ljudima koje nikada nisam sreo, ali čiji su životi i rad snažno uticali na mene da ne mogu propustiti ovaj trenutak, a da im ne zahvalim iz dubine svog bića za trenutke neopisivog zadovoljstva, shvatanja ljudskog stanja, i za čisto, jednostavno *life-gefeelkin* – osećanje života – (reč koju sam izmislio) koje su mi priuštili.

Da li vam se čini poznatim kako izgleda kada vam neko pruži osećaj, veličanstveni trenutak spoznaje *šta je stvarna istina o životu*? Za mene su

takvi ljudi bili kreativni umetnici ili izvođači, jer ja iz umetnosti crpim inspiraciju u koju se povlačim dok razmišljam i u kojoj pronalazim ono što zovemo najlepše iskazanim Bogom.

Isto tako želeo bih da zahvalim Džonu Denveru, čije su me pesme duboko dotakle i ispunile novom idejom o tome šta život može biti; Richardu Bahu, čije je pisanje doprlo do mog života kao da je moje sopstveno, opisujući mnoga iskustva koja sam i ja prošao; Barbri Strejsend, čija režija, gluma i muzička obdarenost obuzimaju moje srce iznova i iznova, navodeći me da *osetim* šta je istina, a ne samo da je spoznam; i pokojnom Robertu Hajnleju, koji me je preko svoje vizionarske literature podstakao da postavljam pitanja i tražim odgovore kojima se niko drugi nije ni usudio prići.

Uvod

Upravo ste na putu da doživite jedno neverovatno iskustvo – razgovor sa Bogom. Da, da. Znam, *to nije moguće*. Verovatno mislite (ili ste tako ranije mislili) da je to nemoguće. Čovek se može obraćati Bogu, naravno, ali ne i pričati *sa njim*. Odnosno, Bog neće *odgovoriti*, zar ne? Bar ne u vidu svakodnevnog, uobičajenog razgovora!

Razmišljao sam i ja na isti način. Onda mi se desila ova knjiga. I to doslovce. Ovu knjigu nisam *ja* napisao, ona mi se desila. Dok je budete čitali, sigurno će se i vama dogoditi, jer smo svi *vođeni ka istini*.

Život bi mi verovatno bio mnogo lakši da sam sve ovo prečutao. Ali to nije bio razlog zašto mi se to desilo. Bez obzira na neprijatnosti koje mi knjiga može doneti (mogu me smatrati bogohulnikom, opsenarom, hipokritom, jer nisam ove istine proživio u prošlosti, ili – možda još gore – mogu me proglasiti svetim čovekom), ne mogu sada zaustaviti proces, niti želim. Pružila mi se prilika da odustanem od cele ove stvari, ali nisam to učinio. Odlučio sam da sledim svoj instinkt, a ne savete većine ljudi.

Instinkt mi govori da ova knjiga nije besmislica, preterivanje frustrirane, spiritualne mašte, ili jednostavno samoopravdanje čoveka koji traži potvrdu za životne propuste. Avaj, razmišljao sam o svim ovim stvarima – svakoj ponaosob. Zato sam dao ovaj materijal, dok je još bio u vidu rukopisa, nekolicini ljudi da ga pročita. Bili su dirnuti, i plakali su, i smejali su se radostima i humoru u njemu, i uneo je promene u njihove živote. Duboko su bili dirnuti, osnaženi.

Mnogi su rekli da su se potpuno promenili.

Tog trenutka sam znao da je ova knjiga za svakoga i da *mora* biti objavljena jer predstavlja divan poklon svakome ko iskreno želi odgovore i kome je stvarno stalo do pitanja; svima onima koji su se čistog srca uputili u potragu za istinom, čežnjivom dušom i otvorenim umom. A to smo uglavnom *svi mi*.

Knjiga dotiče većinu pitanja, ako ne i sva, koja smo ikad postavili o životu i ljubavi, ljudima i međuljudskim odnosima, dobru i zlu, svrsi i delo-

vanju, krivici i grehu, oprostaju i spasenju, stazi do Boga i putu do pakla...o svemu. Direktno govori o moći, novcu, seksu, deci, braku, razvodu, životnom pozivu, budućnosti, zdravlju, prošlosti, sadašnjosti...o svemu. Istražuje rat i mir, uzimanje i davanje, radost i tugu, znanje i neznanje. Sagledava vidljivo i nevidljivo, istinu i neistinu, konkretno i apstraktno.

Moglo bi se reći da je ova knjiga „poslednja Božja reč o stvarima”, mada neki ljudi mogu biti uznemireni, naročito ako misle da je Bog prestao da nam se obraća pre dve hiljade godina, ili da je, ako je i nastavio da komunicira, to činio samo putem svetih ljudi, vračeva, ili nekoga ko je meditirao trideset godina, smerno živeo dvadeset, ili je barem deset godina bio polupristojan (sebe ne mogu svrstati ni u jednu od ovih kategorija).

Bog se obraća svakome i to je istina. Obraća se dobrima i lošima, svcima i podlacima...svim ljudima. Uzmite sebe za primer. Bog je došao u vaš život na razne načine, i ovo je jedan od njih. Staro načelo glasi: kada je učenik spreman, učitelj će se pojaviti. Koliko ste samo puta čuli ovu rečenicu? Ova knjiga je dugo očekivani učitelj.

Ubrzo pošto sam počeo da pišem, znao sam da zaista razgovaram sa Bogom. Direktno, lično. Bog je odgovarao na moja pitanja u meri u kojoj sam mogao razumeti. Odnosno, dobijao sam odgovore za koje je znao da ih mogu razumeti. Zbog toga ima dosta žargona, to jest razgovornog stila, u tekstu i osvrta na materijale koje sam sakupio iz drugih izvora i prethodnih iskustava u životu. Sada znam da je sve što je ikad došlo u moj život *došlo od Boga* i da je sada sakupljeno i sjedinjeno u veličanstven, potpun odgovor na *svako postavljeno pitanje ikad*.

Negde na putu sam shvatio da je nastala knjiga – namenjena objavljivanju. Zaista, rečeno mi je, posebno tokom poslednjeg dela razgovora (februara 1993. godine), da će, zapravo, nastati *tri* knjige. I to:

1. Prva će se odnositi uglavnom na lične teme, usredsređujući se na životne izazove i prilike pojedinca.
2. Druga će se odnositi na opštije geopolitičke i metafizičke teme o životu na planeti i na izazove sa kojima se svet danas suočava.
3. Treća će se baviti univerzalnim istinama najvišeg reda i izazovima i prilikama duše.

Ovo je prva od tih knjiga, završena u februaru 1993. godine. Napomenuo bih da sam, dok sam ovaj razgovor zapisivao, podvukao ili zao-kružio reči i rečenice koje su mi se činile posebno istaknutim – kao da ih je Bog naglašavao – i one su kasnije u konačnom tekstu obeležene kosim slovima.

Moram sada reći da sam – iznova i iznova čitajući mudrost sadržanu ovde – duboko postiđen svojim životom koji je prepun pogrešaka i loših dela, posramljen sam nekim veoma sramnim ponašanjem i pojedinim izborima i odlukama koje drugi smatraju neoprostivim. Iako se duboko ka- jem što se to dešavalo kroz tuđi bol, neizrecivo sam zahvalan za sve što sam naučio, i što sam spoznao. *Još uvek* moram učiti, zbog ljudi u mom životu. Svima se izvinjavam zbog sporosti tog učenja. Ipak, Bog me ohrabruje da oprostim sam sebi za promašaje i da ne živim u strahu i krivici. Podstiče me da se uvek trudim da živim uzvišeniju viziju.

Znam da je to ono što Bog želi svima nama.

Nil Donald Volš
Central Point, Oregon
Božić, 1994.

U proleće 1992. godine – koliko se sećam negde oko Uskrsa – dogodilo se nešto izuzetno u mom životu. Bog je počeo razgovor sa vama – kroz mene.

Dopustite da objasnim.

Bio sam veoma nesrećan u tom vreme, lično, profesionalno i emotivno, i život mi se činio neuspešnim na svim planovima. Kako sam godinama navikao da zapisujem svoje misli u vidu pisma (koje najčešće nikad nisam ni poslao), uzeo sam svoj verni žuti notes i počeo da pišem svoja osećanja.

Ovoga puta, umesto još jednog pisma drugoj osobi koju bih zamišljao kao svog mučitelja, odlučio sam da idem pravo do izvora; pravo do onog koji od nas traži najveće žrtve. Odluka je bila da napišem pismo Bogu.

Bilo je to strasno pismo, ali prepuno zlobe, zbunjenosti, izopačenosti i osude. I pregršt ljutih pitanja.

Zašto sam neuspešan? Šta treba da učinim da bi se to promenilo? Zašto nemam sreće u vezama? Zar će finansijsko blagostanje da me zauvek zaobiđe? Konačno i najglasnije – *šta sam ja učinio da zaslužim život ispunjen stalnom borbom?*

Pošto sam zapisao poslednje od mojih gorkih, bez odgovora pitanja i spremao se da odložim olovku, ruka mi je ostala iznad papira kao da ju je držala neka nevidljiva sila. Iznenada, pero je počelo *samo da se pokreće*. Nisam imao predstavu šta ću sledeće napisati, ali je izgledalo kao da misao pristiže, tako da sam odlučio da je pratim. Ispalo je...

Da li zaista želiš odgovore na sva ova pitanja ili samo sebi daješ oduška?

Trepnuo sam...a u glavi se stvorio odgovor. Zapisao sam ga.

I jedno i drugo. Sigurno je da dajem sebi oduška, ali ako ova pitanja imaju odgovore, pakleno bih želeo da ih čujem!

Pakleno si siguran za mnogo stvari, ali zar ne bi bilo bolje da si rajski siguran?

I ja sam napisao:

Šta bi to trebalo da znači?

Pre nego što sam shvatio, počeo sam razgovor...i nisam toliko pisao koliko sam *zapisivao diktirano*.

Diktiranje je trajalo tri godine i tada nisam imao ideju u kom se pravcu kreće. Odgovori na pitanja nikada nisu stigli dok pitanje nije bilo kompletno i dok nisam otklonio *svoje sopstvene misli*. Često su odgovori pristizali brže nego što sam ih mogao zapisati, i primetio sam da žvrljam da bih mogao nastaviti. Kada bih se osetio zbunjenim, ili kada bih izgubio osećaj da reči pristižu sa nekog drugog mesta, ostavljao bih olovku i napuštao razgovor dok nisam ponovo inspirisan, a kada ponovo osetim nalet energije vraćam se žutom notesu i ponovo počinjem prepisku.

Razgovori još uvek traju dok ovo pišem, a veliki deo se nalazi na stranicama koje slede...stranicama koje sadrže neverovatan dijalog koji mi se u početku činio nemogućim, zatim sam mu pridavao ličnu vrednost, a sada shvatam da nije bio namenjen samo meni. Namenjen je svima koji žele da ga čuju, jer moja pitanja su vaša pitanja.

Želim da se što pre uključite u ovaj dijalog, jer ono što je ovde važno nije *moja* priča, već *vaša*. *Vaša* životna priča vas je dovela ovde. Ovaj materijal je značajan za *vaše* lično iskustvo, inače ne biste bili ovde, sa njim, ovog trenutka.

Upustimo se, stoga, u ovaj dijalog sa pitanjem koje dugo vremena postavljam: kako Bog razgovara i sa kim? Kada sam to upitao, evo odgovora.

Razgovaram sa svima. Sve vreme. Pitanje nije s kim razgovaram, već ko sluša?

Zamolio sam Boga da opširnije obrazloži ovaj stav. Rekao je sledeće:

Kao prvo, zamenimo reč *razgovara* rečju *komunicira*. To je mnogo prikladnija, tačnija, potpunija reč. Kada pokušavamo da međusobno razgovaramo – Ja sa vama, i vi sa Mnom, odmah smo skučeni neverovatnom ograničenošću reči. Zbog toga, ne komuniciram samo rečima. U stvari, retko to činim. Najuobičajeniji vid Moje komunikacije je osećanjima.

Osećanja su govor duše.

Ako želite da saznate šta je istina o nečemu, posmatrajte šta osećate.

Ponekad je osećanja teško otkriti – i još teže prepoznati ih. Ali najviša istina je skrivena u najdubljim osećanjima.

Kako dokučiti ta osećanja je prava zagonetka. Pokazaću vam kako. Ponovo. Ako želite.

Želim, ali trenutno mi je važniji opširniji i potpuniji odgovor na moje prvo pitanje.

Komuniciram, takođe, i putem *misli*. Osećanja i misli nisu isto, mada se mogu pojaviti istovremeno. Pri komuniciranju putem misli često koristim sliku i lik. Zato su misli delotvornije od samih reči kao sredstva komunikacije.

Koristim i iskustvo kao snažno sredstvo saopštavanja.

I konačno, kada osećanja, misli i iskustvo ne postignu cilj, koristim reči. Najnedelotvorniji način saopštavanja su zapravo reči. Najpodložnije su mogućnosti da se pogrešno protumače i najčešće su pogrešno shvaćene.

A zbog čega je tako? Zbog onoga šta su reči – samo način govora: glasovi koji predstavljaju osećanja, misli i iskustvo. One su simboli. Znaci. Oznake. Nisu Istina. Nisu prava stvar.

Reči pomažu da nešto razumete. Iskustvo dopušta da spoznate. Ali ima nekih stvari koje se ne mogu iskustveno doživeti. Zato sam vam dao druga sredstva spoznaje. Nazivamo ih osećanjima i mislima.

Pridali ste tako veliki značaj Božjoj reči, a tako mali značaj iskustvu a to je vrhunska ironija!

Čim je ono što osetite o Bogu različito od onoga što ste o Njemu čuli, automatski *prihvatate reči i odbacujete iskustvo*, mada bi trebalo da bude upravo obrnuto.

Iskustvo i osećanja o nekoj stvari predstavljaju ono što intuitivno i činjenično znate o njoj. Reči mogu samo *simbolizovati* ono što vam je poznato, i često mogu uneti *zabunu* u to što znate.

To su, dakle, sredstva preko kojih Ja komuniciram, ali nisu i načini, jer ne potiču sve misli, osećanja, iskustva i reči od Mene.

Mnoge reči su drugi izgovorili u Moje ime. Mnogobrojne misli i osećanja su proistekli iz izvora koji nisu Moja direktna tvorevina. I mnoga iskustva proizilaze iz toga.

Izazov je u raspoznavanju. Teško je otkriti razlike između poruka od Boga i podataka iz drugih izvora. Razlikovanje je jednostavna stvar kada se primeni osnovno pravilo:

Moja je uvek vaša Najzvišenija misao, Najjasnija reč, Najveličanstvenije osećanje. Sve što je niže potiče iz drugog izvora.

Zadatak razlikovanja postaje sada lagan, jer ne bi trebalo da predstavlja teškoću, čak ni za početnika, da prepozna *Najzvišenije, Najjasnije i Najveličanstvenije*.

Ipak, daću vam nekoliko smernica:

Najzvišenija misao uvek sadrži radost. Najjasnije reči sadrže istinu. Najveličanstvenije osećanje je LJUBAV.

Radost, istina, ljubav.

Međusobno su zamenjive, ali jedna uvek vodi drugoj. Nije bitno po kom redosledu je poređano.

Pošto smo ovim smernicama odredili koje su poruke Moje, a koje potiču iz drugog izvora, jedino preostaje pitanje da li će poruke biti prihvaćene.

Većina se ne prihvata. Neke, zato što deluju isuviše dobre da bi bile istinite. Druge se čine suviše teškim za sprovođenje. Mnoge su jednostavno pogrešno shvaćene. Većina nisu primljene.

Moj najmoćniji izaslanik je iskustvo, ali, čak se ni na njega ne obazirite. Njega zanemarujete *posebno*.

Da ste jednostavno slušali svoje iskustvo, svet ne bi bio u stanju u kakvom se sada nalazi. Rezultat toga što se ne obazirete na svoje iskustvo je taj da ga uvek iznova i iznova proživljavate. Moja svrha neće biti osujećena, niti će Moja volja biti zanemarena. Primićete poruku – pre ili kasnije.

Neću vas, međutim, primorati na to. Nikada vas neću prisiliti. Dao sam vam slobodu volje – moć da radite po sopstvenom izboru – i nikada vam to neću oduzeti, nikada.

Nastaviću na taj način da vam šaljem iste poruke iznova i iznova, kroz milenijume, i do bilo kog dela vasiona u kom se nalazite. Slaću vam poruke beskonačno puta, dok ih ne primite i ne prihvatite, nazivajući ih svojim.

Dolaziće u stotinu oblika, u hiljadu trenutaka, tokom miliona godina. Ne možete ih propustiti ako zaista slušate. Ne možete ih zapostaviti kada ih jednom zaista čujete. Naša komunikacija će tako zaista započeti. U prošlosti ste samo vi govorili Meni, molili Mi se, posredovali preko Mene, preklinjali Me. Sada vam i Ja mogu odgovoriti, čak i na način na koji to ovde radim.

Kako mogu da znam da ova komunikacija dolazi od Boga? Kako da znam da to nije samo moja mašta?

U čemu bi bila razlika? Zar ne shvataš da mogu isto tako lako da delujem kroz tvoju maštu, kao i kroz bilo šta drugo? Preneću ti prave reči, misli ili osećanja u bilo kom trenutku, u potpunosti primerene datoj svrsi, koristeći jedno sredstvo ili više njih.